

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. Б., 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б. в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА Й. ИГНАТОВА

при участието на секретаря МАЯ М. ЕНЕВА
като разглежда докладваното от ДАНИЕЛА Й. ИГНАТОВА Административно наказателно дело № 20223210200090 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявена жалба от „****“ ЕООД с ЕИК***, със седалище и адрес на управление гр. В., ***, срещу Наказателно Постановление №***г. на Директора на Дирекция ”Инспекция по труда”- гр.Д., с правно основание в разпоредбата на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Дружеството- Жалбоподател твърди в жалбата си, че наказателното постановление е незаконосъобразно и неправилно.

В жалбата се навеждат доводи за допуснати процесуални нарушения при съставяне и връчване на АУАН и издаване на НП. Навеждат се доводи за несъставомерност на нарушението, поради това, че лицето, посочено в НП, не е работило и не е било прието на работа в дружеството.

Редовно призовано дружеството-жалбоподател се представлява в съдебно заседание от адв. С. от АК-В.. Моли наказателното постановление да бъде отменено изцяло като неправилно и незаконосъобразно, като аргумент изтъква съставянето на АУАН без дружеството да е било призовано. Пледира за възлагане на разноските, както и в случай, че НП бъде потвърдено възразява за прекомерност на възнаграждението на юрисконсулт.

Наказващият орган-Директора на ДИТ-Д., редовно призован се представлява в с.з. от ю.к. Н..

Процесуалният представител твърди, че възраженията на жалбоподателя са неоснователни, а наказателното постановление е правилно, обосновано и законосъобразно. Моли съда да го потвърди изцяло.

Пледира за присъждане на разноски.

В случай на отмяна на НП, прави възражение като прекомерен размера на адвокатския хонорар.

По делото, като свидетели са разпитани актосъставителя, св.И. и св.при извършване на проверката и съставяне на АУАН, св.Г.. По искане на

жалбоподателя са разпитани, като свидетел М. М. и В. А..

Съдът след преценка на събраните писмени и гласни доказателства, прие за установена следната фактическа обстановка :

На 27.08.2021г. около 17,40ч.служители на ДИТ-Д., извършили проверка в хотел „***“, находящ се в с. К., общ. Б., стопанисван от „***“ ЕООД.

На място установили, че се извършва трудова дейност, като лицето М. М., било заварено да почиства с метла наредената с маси и столове открита тераса на ресторанта към хотела. Лицето било облечено с къси панталони и тениска и обут с обувки тип “джапанки”.

Служителите на ДИТ-Д. предоставили на М. декларация. В декларацията приложена в делото е видно, че М. работи за дружество изписано “****” в с.К. от 26.08.2022г., с работно време от 14,00 до 22,00ч., няма скл. трудов, нито граждански договор и все още няма получено трудово възнаграждение, в обект „****” в с.К., като сервитьор.

С призовка по чл.45, ал.1 от АПК, св. И. е разпоредил на 08.09.2021г. в ДИТ-Д. да се яви управителя на „****” ЕООД и да предостави писмени доказателства, изискани по реда на чл.402, ал.1 и 2 от КТ.

Призовката е връчена на лицето Е. И.-ОТЗ на 27.08.2021г.

На 23.09.2021г. по ел.пощата на ДИТ е изпратено уведомление от М. С. до св.И. със съдържание, че с лицето М. М. нямат и никога не са имали трудовоправни отношения.

Извършената проверка е обективизирана със съставянето на ПИП №ПР2128497/24.09.2021г.

В кориците на делото липсват доказателства за връчването му както и дали констатациите от протокола на са били обжалвани по реда на АПК.

Въз основа на констатираното при проверката св.И. пристъпил към съставяне на АУАН. АУАН е съставен в отсъствие на представител на дружеството, при условията на чл.40, ал.2 от ЗАНН.

С Резолюция №2100035/09.12.2021г. административно-наказателната преписка по съставения АУАН е прекратена от директора на ДИТ-Д..

С писмо до РП-Б. образуваната преписка по АУАН №***г. е била изпратена за произнасяне по компетентност.

В РП-Д. е била образувана пр.пр.№***г., под №***г. на ТО-Б..

С постановление от 17.03.2022г. прокурор от РП-Д., ТО-Б., на осн.чл.213, ал.1, във вр.с чл.199 от НПК е постановил отказ да се образува ДП по пр.пр.№***г. по описа на РП-Д., пр.на ТО-Б. №***г., като е постановил прекратяване на преписката.

В диспозитива на Постановлението е посочено, че препис от Постановлението следва да бъде изпратено на Директора на ДИТ-Д. за преценка относно извършено административно нарушение по КТ.

Въз основа на постановлението на РП-Д., ТО-Б., Административно наказващия орган издава процесното наказателно постановление, като постановява имуществена санкция в размер на 1500,00лв.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на

императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление, по отношение на законосъобразността, обосноваността и правилността му, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата :

Жалбата е депозирана в срок.Наказателното постановление,видно от разписката за връчване е връчено на 18.04.2022г.Жалбата е подадена с вх. №1467/26.04.2022г. в деловодството на РС-Б..

С оглед изложеното,съдът приема,че жалбата срещу наказателното постановление е подадена в законоустановения срок.

Жалбата е процесуално допустима и е приета за разглеждане.

Относно компетентността на административно-наказващия орган:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган-Директора на Дирекция”Инспекция по труда”-гр.Д. съгл.чл.416,ал.5 от КТ.

Относно материално-правната и процесуална законосъобразност и на обжалваното наказателно постановление.

От служебната проверка за процесуалноправна законосъобразност на атакуваното НП ,съобразно правомощията си в настоящото производство както и релевираните от дружеството жалбоподател доводи,съдът не констатира допуснати процесуални нарушения при издаването му,които да са съществени такива,представляващи формални предпоставки за неговата отмяна.

Както НП така и АУАН са издадени от компетентни органи ,спазени са формата и редът при постановяването им,като същите имат задължителни реквизити съгл.чл.42и 57 от ЗАНН.Съдържащото се в тях фактическо описание на нарушението е достатъчно ,пълно и конкретно и позволява индивидуализацията му като административно-наказателен състав по чл.303,ал.3 от КТ.

Налице е пълно фактическо и правно единство между АУАН и НП досежно съдържание, като съдът не констатира недостатъци във формата на оспорения санкционен акт с оглед липсата на някой императивно изискуеми реквизити, предвидени в чл.57 от ЗАНН.

Правилно, наказващият орган е преценил че има данни за престъпление по смисъла на НК ,поради което е прекратил първоначално образуваната преписка по АУАН №***Г.,като е изпратил последната по компетентност на прокуратурата.

Правилно след приключване на пр.преписка и постановен отказ да бъде образувано ДП е било издадено процесното НП.

Ето защо обжалваното НП се прецени изцяло като законосъобразно от процесуална страна,издадено в напълно редовно започнало и развило са производство по ангажиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя,при липса на допуснати съществени процесуални нарушения в тази фаза ,поради което да се предпоставя санкцията на отмяна на същото на процесуално основание.

Фактическата обстановка,доказана от събраните писмени и гласни доказателства е,че на 27.08.2021г., св. Е. И. и колегата му К. С. и С. Г. -

инспектори в Дирекция „Инспекция по труда”-гр.Д., извършили проверка в хотел „***“ в с. К., общ.Б., при която св. М. е била заварен да почиства, метейки с метла пода на терасата на ресторанта към хотела. По делото се спори именно че М. не е бил служител и не е работил за дружеството поради което и за дружеството не било възникнало задължението да поиска и респ. да получи разрешение от ИТ за допускане на работа непълнолетно лице

Твърдението е, че извършваната от него дейност е била по самопочистване на отпадък който той самият е направил докато е посетил негов приятел на име В., работещ като сервитьор в ресторанта, в която връзка са показанията както на М. така и на св.А. .

В същото време от декларацията която е приложена в кориците на делото се установява, че лицето няма нито трудов ,нито граждански договор, попълнена от самия М. се установява,че работи като сервитьор с работно време от 14,00ч. до 22,00ч. в хотел *** в с.К. в противоречие с показанията които дава пред съда.

По делото ,от събраните писмени и гласни доказателства-разпита на длъжностните лица,присъствали на проверката, се установява,че дружеството не е поискало и не е получило предварително разрешение от инспекция по труда за допускане на работа непълнолетното лице М..

Защитната теза която се представя пред съда е че лицето в конкретния момент не е извършвало трудова дейност за дружеството, било е на мястото на проверката т.к.е посетило свой приятел и е почиствало отпадък който сам е направил , като е взел метлата и лопатката ,които са се намирали оставени на терасата,с които е почистил. Това твърдение според съда се опровергава от показанията на св. И. и Г. ,длъжностни лица при ДИТ-Д.,които в показанията си дадени пред съда заявиха,че процеса на почистване на терасата на ресторанта е била наблюдавана във време предшествашо проверката и това почистване се е извършвало от лицето М.,за сметка на друг персонал ,който бил там но стоял и които показания следва да бъдат кредитирани изцяло ,т.к.по съществото си допринасят за изясняване на възприетата и от съда фактическа обстановка .

Именно въз основа на това съдът не кредитира показанията на А. и тези на М.,първо защото казаното от тях защитава тезата на дружеството в която работят или са имали трудови правоотношения и на следващо място ,ако казаното от М. пред съда е вярното,защо още когато е попълвал декларацията не е отбелязал тези факти, а е посочил работното си място,длъжността,работното време и работодател,предвид и на това че в декларацията изрично е посочено че за неверни данни носи наказателна отговорност.

С оглед на гореизложеното,проверяващите достигнали до извода,че е налице административно нарушение на чл.303,ал.3 от КТ.

Според съда тези действия описани в АУН и НП по почистване на терасата на хотела, наредена с маси и столове с метла и лопатка от страна на М., времеви период при който е било констатирано да извършва тази дейност, мястото където е било заварено, дават основание да се приеме че действията му покриват определението за трудовоправно отношение с

дружеството където то е било осъществено. Като такова, трудовоправното отношение се е извършвало без да е имало издадено предварително разрешение от инспекция по труда-Д. за полагане на труд от непълнолетно лице, а преди това не е било и поискано.

Съставът на нарушението ,за което дружеството е санкционирано е установен в чл.303,ал.3 от КТ ,съгласно който лицата от 16 до 18 годишна възраст се приемат за работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай.

В Кодекса на труда е предвидена специална закрила на непълнолетните в глава XV, раздел първи, като съгласно чл. 301, ал. 1 от КТ, минималната възраст за приемане на работа е 16 години, като е забранено приемането на работа на лица, ненавършили 16 години. В чл. 303, ал. 3 от КТ е предвиден редът по който, по изключение, се приемат на работа лицата навършили 16 години, но ненавършили 18 години, като това става след обстоен предварителен медицински преглед и медицинско заключение, което установява годността им да извършват съответната работа и разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай. Така посочените норми имат за цел опазване на живота, психическото и физическото здраве на непълнолетните лица, отчитайки тяхната физическа и психическа незрялост.

Неспазването на горните задължения е въздигнато в административно нарушение, като нормата на чл. 414, ал. 1 от КТ предвижда, че работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева, а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лева. В конкретния случай, отговорността на дружеството „***“ ЕООД е обективна и безвиновна, т. е. дружеството отговаря за действията служителите си, които самото то е назначило, при или по повод възложените им дейности. Поради тази причина, няма значение, дали конкретен служител е пряко виновен за осъществяване на нарушението или не.

Предвид на тези съображения, съдът прие за напълно доказано от обективна страна нарушението на посочената норма от КТ.

Не може да се обсъжда въпроса за наличието на вина, тъй като е санкционирано юридическо лице и в такива случаи отговорността е безвиновна, обективна, както бе посочено и по-горе.

Настоящият съдебен състав намира и че правилно е установен субекта на нарушението, предвид разпоредбата на чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, която сочи, че в предвидените от съответния закон случаи, на юридическите лица се налагат имуществени санкции за неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на тяхната дейност. Именно такава неизпълнение е констатирано в разглеждания случай. В тази връзка следва да се посочи, че изцяло в компетенциите на административно наказващия орган е преценката коя отговорност да ангажира, тази на дружеството или на виновното длъжностно лице.

Предвид изложеното, правилно наказващият орган е привлякъл към административно наказателна отговорност дружеството-жалбоподател, при

условията на чл. 414, ал. 1 от КТ, в качеството му работодател. Наложена имуществена санкция е в размер на предвидения от закона минимум от 1 500 лева, като е съобразено, че нарушението е първо за жалбоподателя.

Независимо от това, настоящият състав на съда счита, че НП да бъде отменено изцяло, т.к. счита, че са налице основанията за прилагане разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Съдът приема, че установеното нарушение следва да бъде квалифицирано като маловажно предвид следното:

В кориците на делото единствено и безспорно е установено, че лицето М. М. е бил установен на полага труд като е почиствал-метял е наредената с маси и столове открита тераса към ресторанта на хотел ***, находящ се в с. К., общ. Б.. Проверката е била извършена в 17,40 ч.

Липсват доказателства лицето да е полагало труд преди деня и часа на проверката, както и след това.

Настоящият състав на съда приема, че дори и това да не е било така, това което е установено от служителите на ИТ-Д., че лицето е било наето на работа като сервитьор по никакъв начин не е излагало на риск здравето му, липсват доказателства за тази работа а и действията които е бил заварен да извършва в момента на проверката-почистване на терасата с метла и лопатка да изискват прилагане на големи физически усилия, през деня, дават основание на съда да приеме, че за работещото лице не са настъпили никакви вредни или опасни последици за здравето и за правилното физическо, умствено и нравствено развитие на непълнолетният М..

Маловажността на нарушението следва да се анализира за всеки отделен случай. В случая съдът не споделя изводите на наказващият орган, че нарушението не е маловажно.

Отделно от това следва да бъде посочено и това че от датата на установяване на нарушението 27.08.2021г. до датата на постановяване на нарушението е изминал период по дълг от две години. Налагането на санкция/наказание има за цел да превъзпита и предупреди нарушителят към спазване на установеният в страната правов ред, както и да въздейства възпитателно и предупредително върху останалите членове на обществото.

Според състава на съда тези цели на наказанието в настоящият случай са изпълнили своето въздействие.

Образуването на административно наказателна преписка, образувана в последствие прокурорска преписка дават основание на съда да приеме, че те са оказали в достатъчна степен своето въздействие и възпиращо поведение от страх от извършване на бъдещи административни нарушения по смисъла на чл.303, ал.3 от КТ.

Ето защо съдът ще отмени издаденото НП, но и като се съобрази с разпоредбата на чл.63, ал.4 от ЗАНН, като със своя акт следва да предупреди нарушителя, че при извършване на друго адм.нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено адм.наказание.

При този изход на делото отмяна на НП, неоснователна се явява

претенцията на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство, поради което същото следва да се отхвърли.

Пак с оглед изхода на делото основателна е претенцията на пълномощника на жалбоподателя да присъждане на разноски в негова полза, сторени за заплащане на адвокатско възнаграждение за правна помощ и защита. Искането е направено своевременно и надлежно, преди обявяване на делото за решаване. Пълномощникът има право на такива разноски, съгласно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК. По делото е представено пълномощно, по силата на което адв. С. е упълномощен от въззивника да го защитава по делото. От пълномощното и договора за правна защита и съдействие е видно че на адв. С. е заплатено адв. възнаграждение в размер на 400,00 лева за изготвяне на жалба и защита по НАХД пред РС-Б..Адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лв., платено в брой.

От ответната страна е направено своевременно възражение за прекомерност на разноските, което обаче съдът намира за неоснователно. Това е така, тъй като адв.С. е изготвил въззивната жалба, участвал е във всички проведени съдебни заседания, по които са събирани доказателства, по които е изразявал становище ,изискал е събирането на гласи доказателства,посредством разпит на свидетели и е участвал в техния разпит. Отделно от това заплатеното адвокатско възнаграждение е под предвидения в чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер.

При това положение ще следва поисканите разноски да се присъдят в пълния им размер от 400,00 лева.

Същите следва да се възложат в тежест на ДИТ-Д. учреждениято със самостоятелен бюджет, към което е структуриран органът издал НП.

Мотивиран от горното и на основание чл.63,АЛ.4,във вр.с ал.2,т.2,във вр.с ал.1 от ЗАНН,СЪДЪТ,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно Постановление № ***г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда"-гр.Д., с което на „***“ ЕООД с ЕИК***, със седалище и адрес на управление гр. В., ***, на основание чл.416 ал.5, във вр.чл.414,ал.1 от КТ е наложена „ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ“ в размер на 1500,00/хиляда и петстотин/лева, за нарушение по чл.303,ал.3 от КТ!

На чл.63,ал.4 от ЗАНН предупреждава „***“ ЕООД с ЕИК***, със седалище и адрес на управление гр. В., ***, представлявано от Е. Т. Б. с ЕГН***** , че при извършване на друго административно нарушение от същия вид,представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на настоящият съдебния акт, за това друго нарушение ще бъде наложено адм.наказание.

ОСЪЖДА ДИТ-Д., представлявано от Директора, да заплати на „***“ ЕООД с ЕИК***, със седалище и адрес на управление гр. В., ***, разноски по делото в размер на 400,00 лева, за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Д. в четиринадесет дневен срок от съобщението му до страните.

Съдия при Районен съд – Б.: _____